

[Alfred Kristensen.]

Udenrigsministeren har f. Eks. paa et Møde i Odense, afholdt den 5. Juni i Aar, ifølge et Dagblads Referat udtalt — nærmest om Forholdene i Almindelighed, ikke om Tjenestemænd i Særdeleshed —, at mod virkelige Landsforrædere skal vi ikke være blide, men vi skal ikke forfølge Landsmænd, hvis nationale Sindelag utvivlsomt er godt nok, men som befandt sig i en yderst vanskelig Situation. Maaske maa jeg ogsaa nævne et Citat fra „Frit Danmark“ for 8. Juni i Aar. I en Artikel, der taler om hurtig Udrensning af Tjenestemænd og tager direkte Sigte paa nærværende Lovforslag, siges der i Afnittet om Krav om en uafhængig Dømstol, det der altsaa her er Tale om: „ofte kan det, der under Besættelsen saa unationalt ud, maaske være i fuld Orden, naar alle Sagens Detailler kommer frem“. Derfor synes jeg, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at Linien, som her følges, er den helt rigtige og den, der almindelig er ønsket.

Lovforslagets Bestemmelser omfatter jo kun Tjenestemænd i Staten, Folkeskolen, Folkekirken samt i Kommunerne, men i Lovforslagets Bemærkninger og i Finansministerens Fremsættelsestale i Folketinget er det imidlertid slaaet fast, at der paa Finansministeriets Foranledning vil blive tilvejebragt et Organ, et Udvalg, som skal behandle alle de med Tjenestemandsinstitutionerne sideløbende eller nærbeslægtede Institutioners Personale, saa at man derfra kan fremkomme med, skal vi sige Indstillinger til dem, der har den almindelige Myndighed til at foretage Strafforfølgning. Nu vil det utvivlsomt blive meget vanskeligt for et saadant Udvalg at naa frem til alle, men det er vel nok givet, at der ud over dem, der allerede er nævnt, ogsaa vil blive Tale om dem, der er statsbeskikkede, og dem, som er statsgodkendte, altsaa saadanne, som i væsentlig Grad kan sidestilles med Tjenestemændene og som Følge deraf formentlig maa behandles paa samme Maade. Men medens der paa disse Omraader næppe er nogen Tvivl, kunde der maaske være større Tvivl om, hvorvidt andre, til hvem jeg synes man maa stille de samme Vandelskrav under Udførelsen af deres Tjenestehverv, kan komme med. Jeg tænker her paa de By- og Amdsraadsmedlemmer samt andre, der er valgt af Befolkningen, men

hvis Valg ikke er blevet bekræftet i flere Aar paa Grund af de særlige Forhold, og som nu skal arbejde sammen med Kolleger, som maaske vægrer sig ved at fortsætte Samarbejdet. Kan disse blive gjort til Genstand for dette Udvalgs Undersøgelser, eller kan den højtærede Finansminister eventuelt finde en anden Udvej? Muligvis kan Ministeren rejse Spørgsmaalet over for Regeringen.

Selve Lovforslagets Paragraffer, som alt er omtalt af den højtærede Minister, skal jeg ikke komme stærkt ind paa, blot nævne et Par Ting i Forbindelse dermed og særlig pege paa, at de Ting, som staar i Lovforslagets Bemærkninger, efter min Mening er ulige mere interessante end det, der staar i selve Paragrafferne, fordi man i Bemærkningerne ligesom har givet Bestemmelsen en stærkere Afgrænsning og en mere koncis Form. F. Eks. staar der under Bemærkningerne til § 1, Stk. 1, Pkt. 3, hvor der tales om den, der har ydet Besættelsesmagten en Hjælp, der gik ud over, hvad hans Tjenestepligt paalagde ham, at man maa forudsætte, at det er af Sympati for Besættelsesmagten eller af andre Grunde, at han har bistaaet denne til Skade for danske Interesser eller Enkeltpersoner. Hvis man tager disse Bemærkninger med, naar man læser Paragraffen, vil man forstaa, at alt Pjankerier med Hensyn til at rejse Sag for Smaatterier, som intet er i Realiteten, afvises. Og hvis man ser paa Bemærkningerne til Pkt. 4 — vi kan vist nærmest kalde det Frokostbestemmelsen —, vil man ogsaa her se, at det faktisk ikke er Handlingen, der er afgørende, men i høj Grad Motivet; det er vel i Grunden altid Motivet, som der i væsentlig Grad tages Hensyn til ved Retsforfølgning og Domsafsigelse. I Bemærkningerne her slaaes det fast, at der maa bortses fra Tilfælde, hvor saadant Samkvem kan godtgøres at have fundet Sted for at yde danske Interesser eller Enkeltpersoner rimelig Hjælp eller Støtte. Det maa kunne læses paa den Maade, at i Situationer, hvor disse særlige Forhold har været til Stede, vil der ikke under nogen Form kunne rejses nogen Anklage i Henhold til nærværende Lovforslag. Jeg vil gerne understrege dette, at Motivet her maa betragtes som det afgørende, ikke selve den begaaede Handling.